

BİRİMİZ ÖLMEK ÜZERE

KAREN M. McMANUS

Çeviren
Aslı Dağlı

Annem ve Babam için

+

Düzenle

Favoriler

MR	Maeve Rojas Bayview Lisesi üçüncü sınıf, Bronwyn'in kız kardeşi	I
KM	Knox Myers Bayview Lisesi üçüncü sınıf, Kanıtlanana Kadar	I
PL	Phoebe Lawton Bayview Lisesi üçüncü sınıf, Café Contigo	I
BR	Bronwyn Rojas Esas Bayview Dörtlüsü'nden biri, Maeve'in ablası	I
NM	Nate Macauley Esas Bayview Dörtlüsü'nden biri	I
AP	Addy Prentiss Esas Bayview Dörtlüsü'nden biri, Café Contigo	I
CC	Cooper Clay Esas Bayview Dörtlüsü'nden biri	I
LS	Luis Santos Cooper'in en yakın arkadaşı, Café Contigo	I
EL	Emma Lawton Bayview Lisesi son sınıf, Phoebe'nin ablası	I
OL	Owen Lawton Phoebe'nin erkek kardeşi	I
AP	Ashton Prentiss Addy'nin ablası	I
KM	Kiersten Myers Knox'un ablası	I
EK	Eli Kleinfelter Avukat, Kanıtlanana Kadar	I
JC	Jules Crandall Bayview Lisesi üçüncü sınıf, Phoebe'nin en yakın arkadaşı	I
BW	Brandon Weber Bayview Lisesi üçüncü sınıf, oyun kurucu	I
SM	Sean Murdock Bayview Lisesi üçüncü sınıf, beyzbol oyuncusu	I

KISIM BİR

6 Mart, Cuma

MUHABİR (*arkasında dış cephesi alçıyla sıvanmış büyük, beyaz bir binayla rüzgârlı bir sokağın kenarında dikiliyor*):
Günaydın. Ben Channel Seven Ana Haber Bülteni'nden Liz Rosen. Bayview Lisesi'nden canlı yayındayız. Öğrenciler dün bir sınıf arkadaşlarının kaybıyla sarsıldılar. Bu son on sekiz ayda küçük kasabada yaşanan ikinci trajik genç ölümü ve okulun etrafına şaşkınlık yüklü bir *déjà vu* hissi hâkim.

(Kamera iki kıza dönüyor; biri gözüünün yaşını silerken diğerinin suratında kaskatı bir ifade var.)

AĞLAYAN KIZ: Bu çok... çok üzücü. Bazen Bayview'ın lanetli olduğunu düşünüyorum, anlıyorsunuz değil mi? Önce Simon ve şimdi de bu.

METANETLİ KIZ: Bunun Simon'ın başına gelenlerle alakası yok.

MUHABİR (*mikrofonunu ağlayan kıza uzatıyor*): Merhum öğrenciyle yakın mıydınız?

AĞLAYAN KIZ: Pek sayılmaz, pek öyle yakın sayılmazdık. Daha doğrusu hiç yakın değildik. Şey, ben daha birinci sınıftayım da.

MUHABİR (*diğer kıza dönüyor*): Peki ya sen?

METANETLİ KIZ: Bence sizinle konuşmamamız gerekiyor.

On Hafta Önce

Reddit, İntikam Benim alt forumu Başlık Bayview2020 tarafından açıldı

Selam.

Burası Simon Kelleher'in bir şeyler paylaştığı grup mu?
—Bayview2020

Selamlar.

Ta kendisi. —Karanlıkzihin

Neden başka bir yere taşındınız? Ve neden kimse doğru
düzgün bir şey paylaşmamış? —Bayview2020

Eski siteyi meraklılarla haberciler bastı.

Ayrıca artık yeni güvenlik önlemlerimiz var. Dostumuz
Simon'ın başına gelenlerden bazı dersler çıkardık.

Kullanıcı adına bakılırsa onu tanıyor olmalısın?

—Karanlıkzihin

Simon'ı herkes tanır. Yani ben de tanıyordum.

Gerçi arkadaş sayılmazdık. —Bayview2020

Peki. Seni buraya getiren nedir? —Karanlıkzihin

Bilmiyorum. Tesadüfen rastladım. —Bayview2020

Saçmalık. Bu forum intikama adanmıştır ve öyle kolay da bulunmaz.

Burada olmanın bir sebebi var.

Nedir? Ya da kimdir diye mi sormalıyım? —Karanlıkzihin

Biri.

Biri korkunç bir şey yaptı.

Benim hayatımı ve daha pek çoklarınınkini mahvetti.

Bu arada onun başına HİÇBİR ŞEY gelmedi.

Ve bu konuda hiçbir şey yapamıyorum. —Bayview 2020

Bizde de durumlar aynı.

Çok ortak noktamız var.

Hayatını mahveden kişinin hiçbir şey olmamış gibi elini kolunu sallaya sallaya etrafta dolaşmaya devam etmesi berbat bir durum.

Sanki yaptıklarının hiç önemi yokmuş gibi.

Ama eğer mahzuru yoksa son cümlelere karşı çıkacağım.

Yapabileceğin bir şeyler daima vardır. —Karanlıkzihin

BÖLÜM BİR

Maeve

17 Şubat, Pazartesi

Ablam dalgacının teki olduğumu sanıyordu. Bunu suratıma söylemiyordu –daha doğrusu yazmıyordu– ama sık sık ima ediyordu:

Sana gönderdiğim üniversite listesine baktın mı?

Üçüncü sınıfın kış dönemi üniversite bakmaya başlamak için hiç de erken değil. Hatta biraz geç bile sayılır.

Eğer istersen Ashton'ın bekârlığa veda partisi için eve döndüğümde beğendiklerini gezebiliriz.

Konfor alanının tamamen dışında bir yerlere de başvurmalısın.

Hawaii Üniversitesi'ne ne dersin?

Telefonuma birbiri ardına gelen mesajlardan kafamı kaldırıp Knox Myers'ın soru soran bakışlarına karşılık verdim. “Bronwyn, Hawaii Üniversitesi'ne gitmem gerektiğini düşünüyor,” dedim. Az kalsın ağzını tika basa doldurduğu *empanadalar* genzine kaçacaktı.

“O okulun bir adada olduğunun farkında, değil mi?” diye sordu. Bir bardak soğuk suya uzandı ve yarısını tek dikişte içti. Bayview'da Café Contigo'nun *empanadaların* üstüne yoktu ama

eğer acılı yiyeceklere alışkın değilseniz kaldıramayabilirdiniz. Ortaokuldayken Kansas'tan buraya taşınan ve mantar çorbası ilavesiyle yapılan güveçleri en sevdiği yemeklerden sayan Knox kesinlikle alışkın değildi. "Dişli bir sahil şeridi karşıtı olduğunu unutmuş mu?"

"Sahil şeridi karşıtı filan değilim," diyerek karşı çıktım. "Yalnızca pek kum taraftarı değilim. Ya da güneş. Ya da dip akıntısı. Ya da deniz canlıları." Her cümlede Knox'un kaşları biraz daha havalandı. "Bak, beni *Monsters of the Deep*'i izlemeye zorlayan sendin," diye hatırlattım. "Okyanus fobim senin eserin." Geçen yaz Knox'la çıkmıştık ama ikimiz de birbirimizi o gözle görmediğimizi fark edemeyecek kadar deneyimsizdik. Hâliyle ilişkimizin çoğunu Science Channel'ı izleyerek geçirmiştik ki sırf bu bile arkadaş kalmamızın daha iyi olacağına dair yeterli bir ipucu olmalıydı.

"Beni ikna ettin," dedi Knox kuru kuru. "Tam senlik bir okul. Zamanı geldiğinde hiç şüphesiz içtenlikle yazacağın başvuru mektubunu okumak için sabırsızlanıyorum." Öne doğru eğildi ve söyleyeceklerinin altını çizmek için sesini yükseltti. "Önümüzdeki sene."

Parmaklarımla parlak çinili masada tempo tutarak iç geçirdim. Café Contigo bir Arjantin kafesiydi. Lacivert duvarları ve kalay kaplı bir tavanı vardı. Üstelik içeriye tatlı ve iştah açıcı kokuların birbirine karıştığı bir hava hâkimdi. Evimden en fazla bir buçuk kilometre uzaklıktaydı ve Bronwyn'in Yale'e gidişiyse odamın aniden fazlasıyla sessizleşmesinin ardından ödev yapmayı en çok sevdiğim yer hâline gelmişti. Kafedeki dostane telaş ve orada üç saat oturmamı ya da yalnızca kahve sipariş etmemi kimse düşünmemi umursamaması çok hoşuma gidiyordu. "Bronwyn programın gerisinde kaldığını düşünüyor," dedim Knox'a.

"Yani, evet ama Bronwyn Yale'e başvuru mektubunu daha kreşteyken hazırlamamış mıydı?" dedi. "Bence bolca zamanımız var." Knox benim gibiydi – Bayview Lisesi'nin on yedi yaşındaki üçüncü sınıf öğrencilerinden biriydi, yani sınıf arkadaşlarımızın

çoğundan daha büyüktü. Kreşteyken yaşıtlarından daha ufak te-
fek olduğundan annesiyle babası onu okula zamanında verme-
mişlerdi. Bense çocukluğumun yarısını lösemi yüzünden hasta-
nelerde geçirmiştim.

“Sanırım öyle.” Knox’un boş tabağını alıp benimkinin üstüne
koymak için uzandım ama onun yerine tuzluğu devirip masanın
üstünün beyaz kristallerle kaplanmasına neden oldum. Neredey-
se hiç düşünmeden masadaki tuzdan bir çimdik aldım ve omzu-
mun üstünden arkama attım. Ita’nın öğrettiği gibi uğursuzluğu
defetmek için. Babaannemin düzinelerce batıl inancı vardı: Bun-
lardan bazıları Kolombiya’ya hastı fakat diğerlerini otuz yıldır
yaşadığı Amerika’da edinmişti. Küçükken, özellikle de hastay-
ken onlara körü körüne inanırdım. *Eğer Ita’nın verdiği boncuklu
bilekliği takarsam bu test sırasında canım yanmayacak. Eğer yerdeki
çatlakların hiçbirine basmazsam akyuvar sayım normale dönecek. Eğer
yılbaşı gecesi saat tam on ikiyi vurduğunda on iki üzüm yersem bir yıl
daha ölmeyeceğim.*

“Neyse, liseden mezun olur olmaz üniversiteye gitmemen
dünyanın sonu değil,” dedi Knox. Bir tutam kahverengi saçı al-
nından geriye iterken sandalyesinde kaykıldı. Knox o kadar zayıf
ve o kadar kemikliydi ki tabağındaki *empanadaları* silip süpürme-
si yetmiyormuş gibi benimkinin de yarısını mideye indirmesine
rağmen hâlâ aç görünüyordu. Ne zaman bizim eve gelse annemle
babamdan biri ya da ikisi birden onun karnını doyurmaya çalışır-
dı. “Pek çok insan hemen gitmiyor.” Bakışları restoranda gezin-
dikten sonra, tek eliyle dengede tuttuğu bir tepsikle çift kanatlı
mutfak kapısından çıkan Addy Prentiss’e odaklandı.

Addy’nin Café Contigo’daki masaların arasında dolanarak ye-
mek tabaklarını alışkanlıktan gelen bir ustalıkla dağıtmasını izle-
dim. Şükran Günü’nden sonra, gerçek suç öykülerine odaklanan
Mikhail Powers Araştırıyor’un “Bayview Dörtlüsü: Şimdi Nerede-
ler?” isimli özel bölümü yayınlandığında Addy ilk defa röportaj
talebini geri çevirmemişti. Bunun nedeni muhtemelen yapımçıla-
rın onun şimdiki hâlini grubun çapsızı olarak göstermeye çalış-

malarıydı – ablam Yale’e kapağı atmıştı, Cooper şaibeli bir bursla da olsa Cal State Fullerton’a kabul edilmişti, hatta Nate bile devlet üniversitesinden birkaç ders almıştı ama Addy tek bir zafer bile kazanamamıştı. Adelaide Prentiss için “Bayview’ın Eski Güzellik Kraliçesi Lisede Zirvede” şeklinde manşetler atılmıyordu.

“Mezun olduğunuzda ne yapmak istediğinizi biliyorsanız ne âlâ,” demişti Café Contigo’daki taburelerden birine tünerken. Arkasındaki kara tahtaya parlak renkli tebeşirlerle o günün menüsü yazılmıştı. “Eğer bilmiyorsanız, hiçbir işinize yaramayacak bir diploma için neden servet harcayasınız ki? Bütün hayatınızı ille de on sekiz yaşındayken planlayacaksınız diye bir kural yok.”

Ya da on yedi yaşında. Bronwyn’in mesajlarından oluşan bir başka duvarla karşılaşmayı bekleyerek telefonuma temkinli bir bakış attım. Ablamı seviyordum ama mükemmeliyetçiliğiyle baş etmekte zorlanıyordum.

Akşam kalabalığı yavaş yavaş geliyordu. Son masalar da dolarken biri, duvara monte edilmiş geniş ekran televizyonların hepsinde Cal State Fullerton’ın beyzbol sezonu açılışını açtı. Addy neredeyse boşalmış tepsisiyle durdu, etrafına bakındı ve göz göze geldiğimizde gülümsedi. Köşedeki masamıza geldi ve Knox’la aramıza *alfajor*larla dolu küçük bir tabak koydu. Süt reçelli, küçük sandviç şeklindeki kurabiyeler Café Contigo’nun spesiyalleri arasındaydı ve Addy’nin burada geçirdiği dokuz ayda yapmayı öğrendiği yegâne tarifti.

Knox’la aynı anda tabağa uzandık. “Başka bir şey ister misiniz?” diye sordu Addy gümüşü pembe saçlarını kulağının arkasına kıştırırken. Geçtiğimiz yıl birkaç farklı renk denemişti fakat pembe ya da mor dışında hiçbiri uzun ömürlü olmamıştı. “Eğer sipariş verecekseniz elinizi çabuk tutsanız iyi olur. Cooper atış yapmaya başladığında servis yavaşlayacak” –duvardaki saate baktı– “beş dakikaya filan.”

Knox en sevdiği gri svetsörtünün önündeki kırıntıları silkelemek için ayağa kalkarken başımı iki yana salladım. “Ben tamamım ama lavaboya gitmem gerek,” dedi. “Yerimi tutar mısın, Maeve?”

“Oldu bil,” dedim çantamı sandalyesine koyarken.

Addy döndü, ardından elindeki tepsiyi düşürecek gibi oldu. “Aman Tanrım! İşte orada!”

Restorandaki tüm ekranları aynı görüntü doldurmuştu: Cooper Clay ilk üniversite beyzbol maçı için ısınmak üzere sahaya çıkıyordu. Cooper’ı en fazla iki ay önce Noel’de görmüştüm ama hatırladığımdan daha iri görünüyordu. Keskin hatlı çenesiyle yine yakışıklıydı ama gözlerinde daha önce hiç rastlamadığım çelik gibi bir ışıltı vardı. Gerçi şimdiye dek Cooper’ın atışlarını hep uzaktan izlemiştim.

Kafedeki konuşma seslerinden ötürü spikerleri duyamasam da ne dediklerini kestirebiliyordum: Cooper’ın yükselişi şu anda üniversite beyzbol liginin en çok konuşulan konusuydu. Öyle ki kablolu yerel spor kanalı bütün maçı baştan sona verecekti. Bu coşkunun birazını Bayview Dörtlüsü’nün süregelen ününe ve beyzbol liginde gey olduğunu gizlemeyen az sayıdaki oyuncudan biri olmasına borçluydu ama aynı zamanda canını dişine takıp çalıştığından bahar antrenmanlarının en gözde oyuncusu olmuştu. Spor analistleri üniversite liginin daha ilk sezonu bile tamamlanmadan ulusal lige transfer olup olmayacağına dair bahse tutuşuyorlardı.

Cooper ekranda kasketini düzeltirken, “Süperstarımız en sonunda kaderiyle yüzleşecek,” dedi Addy gururla. “Masalarımı son kez kontrol etmem gerek, ardından size katılacağım.” Tepsisini bir kolunun altına kısıtırıp diğeriyle de defterini tutarak restoranda dolaşmaya başladı ama içeridekilerin dikkati yemekten beyzbola kaymıştı bile.

Her ne kadar kamera Cooper’dan uzaklaşıp diğer takımın koçuyla yapılan röportaja odaklansa da gözlerim ekrana takılı kaldı. *Eğer Cooper kazanırsa bu yıl güzel geçecek.* Bu düşüncüyü derhal kafamdan atmaya çalıştım çünkü eğer bunu da kaderle tutuştüğüm bir iddiaya dönüştürürsem maçtan keyif alamayacaktım.

Yanımda bir sandalye gürültülü bir şekilde gıcırdadı ve tanıdık bir siyah deri ceket koluma süründü. “N’aber, Maeve?” diye sordu Nate Macauley sandalyesine kurulurken. Bakışları sod-

yum manyağı olmuş masada gezindi. “A-ha. Tuz katliamı. Lanetlendik, değil mi?”

“Ha, ha,” dedim ama dudaklarım seğırdi. Nate neredeyse bir yıl evvel Bronwyn’le çıkmaya başladıklarından beri abim gibiydi. Sanırım tüm bu alaylar da beraberinde geliyordu. Şimdi bile, yani Bronwyn üniversiteye gitmek için şehirden ayrıldığından beri üçüncü kez “ara vermiş” olmalarına rağmen bana karşı tavırları hiç değişmemişti. Geçtiğimiz yazı beş bin kilometrelik bir uzak mesafe ilişkisini yürütebilir miyiz diye tasalanarak geçirdikten sonra ablam ve erkek arkadaşı sürekli dip dibe olma, kavga etme, ayrılma, barışma döngüsüne girmişti ki tuhaf bir şekilde ikisi de bu durumdan memnundu.

Nate sırtlamakla yetindi ve huzurlu bir sessizliğe gömüldük. Onunla, Addy’yle ve Bronwyn’in arkadaşlarının geri kalanıyla takılmak kolaydı. *Bizim arkadaşlarımız*, derdi hep ama bu pek doğru değildi. Onlar önce onun arkadaşlarıydı ve eğer o olmasaydı benimle arkadaşlık etmezlerdi.

Tam o anda telefonum öttü. Gözlerimi Bronwyn’den gelen yeni mesaja diktim. *Maç başladı mı?*

Az kaldı, yazdım. Cooper ısınıyor.

Keşke ESPN’de olsaydı da ben de izleyebilseydim!!! Pasifik Kıyısı Spor Kanalları ne yazık ki New Haven, Connecticut’ta yayın yapmıyordu. Daha doğrusu San Diego’ya üç saatten daha uzak olan herhangi bir yerde. Ayrıca internet yayını da yoktu.

Senin için kaydediyorum, diye hatırlattım ona.

Biliyorum ama aynı şey değil.

Üzgünüm :(

Telefonumun ekranındaki gri noktaların dansını izlerken kurabiyelerimin sonuncusunu da ağzıma attım. O kadar uzun sürdü ki neyle karşılaşacağımı bildiğimden emindim. Bronwyn ılık hızında mesaj yazardı. Söylememesi gerektiğini düşündüğü bir şey söyleyecek olmadığı sürece asla tereddüt etmezdi ve şu anda kendi kendine dayattığı Açılmaması Gereken Mevzular listesinde tek bir konu vardı.

Başka ne olabilirdi ki: *Nate orada mı?*

Ablam artık yan odamda yaşamıyor olabilirdi ama bu ona kök söktüremeyeceğim anlamına gelmiyordu. *Kim?* yazdım mesajına cevap olarak, ardından Nate'e baktım. "Bronwyn selam söylüyor," dedim.

Koyu mavi gözleri ışıldasa da istifini bozmadı. "Sen de selam söyle."

Sanırım anlıyordum. Birini ne denli önemseseniz de, sürekli yanınızdayken aniden ortadan kaybolduğunda bazı şeyler değişiyordu. Farklı bir açıdan ben de öyle hissediyordum. Ama hislerimizden konuşmak Nate'le aramızdaki ilişkinin dinamiklerinden biri değildi – doğrusunu söylemek gerekirse ikimizin de Bronwyn'den başka pek kimsesi yoktu. Dolayısıyla ona dil çıkarmakla yetindim. "Senin de bildiğin gibi insanın duygularını bastırması hiç de sağlıklı bir tutum değil."

Nate cevap veremedi etrafımız aniden hareketlendi: Knox geri döndü, Addy masamıza bir sandalye çekti ve üstüne ince kesilmiş biftek, erimiş peynir ve et sosu serpiştirilmiş koca bir tabak dolusu tortilla aniden önümde belirdi. Bu, Café Contigo'nun *nachoyu* yorumlama şekliydi.

Tabağın geldiği tarafa baktığımda koyu kahverengi bir çift gözle karşılaştım. "Maç için atıştırmalık," dedi Luis Santos tabağı tutmakta kullandığı havluyu omzuna atarken. Luis, Bayview Lisesi'nde okurlarken Cooper'ın en yakın arkadaşıydı ve ikisi de geçen sene mezun olmuştu. Café Contigo annesiyle babasına aitti. Luis de devlet üniversitesinde okurken yarı zamanlı olarak burada çalışıyordu. Bu köşe masayı ikinci evim hâline getirdiğimden beri Luis'i aynı okulda okuduğumuz dönemkinden bile daha sık görüyordum.

Knox sanki beş dakika evvel iki porsiyon empanayı ve koca bir tabak dolusu kurabiyeyi silip süpürmemiş gibi *nachoların* üstüne atladı. "Dikkatli ol, çok sıcak," diye uyardı Luis karşımdaki sandalyeye çökerken. *Sen de aynen öylesin,* diye düşündüm çünkü içimdeki on iki yaşındaki ergeni dışarı çıkaran yakışıklı spor-

culara karşı utanç verici bir zaafım vardı. Birinci sınıfta, Simon Kelleher'in Dedikodu Kazanı isimli blogundaki küçük düşürücü bir yazıda adımın geçmesine sebep olan basketbol oyuncusuna karşı beslediğim platonik aşktan ders çıkardığımı sanıyorsanız yanılıyorsunuz.

Aslında pek aç değildim ama yine de tabaktaki yığının altından bir cips aldım. "Teşekkürler, Luis," dedim köşesinden tuzunu emerken.

Nate pişmiş kelle gibi sıırttı. "İnsanların duygularını bastırması hakkında ne diyordun, Maeve?"

Yüzümü ateş bastı ve aklıma, koca cipsi ağzıma tıktırıp Nate'e bakarak çiğnemekten daha iyi bir yanıt gelmedi. Bazen ablamın onda ne bulduğunu merak ediyordum.

Lanet olsun. Ablam. Bronwyn'den birbiri ardına gelen üzgün suratları görünce vicdan azabıyla telefonumu elime aldım. *Şaka yapıyordum. Nate perişan görünüyor*, diyerek onu yatıştırdım. Aslında öyle görünmüyordu çünkü kimse *umurumda bile değil* maskesini Nate Macauley'den daha zahmetsizce taşıyamazdı ama umursadığından bal gibi de emindim.

Café Contigo'nun garsonu ve sınıf arkadaşım olan Phoebe Lawton su dolu bardakları dağıttıktan sonra karşı takımın ilk vurucusu ana kaleye doğru ağır ağır ilerlerken masanın diğer ucundaki sandalyeye tünedi. Kamera eldivenli elini havaya kaldırıp gözlerini kısan Cooper'ın suratına odaklandı. "Hadi, Coop," diye mırıldandı Luis. Sol eli sanki tutucunun eldiveninin içindeymiş gibi içgüdüsel olarak büküldü. "Yap şunu."

İki saat sonra, Cooper'ın kusursuz sayılabilecek performansının ardından kafeye coşkulu bir uğultu hâkimdi: sekiz *strikeout**, birinci kaleye tek bir yürüyüş, bir sayı turu vuruşu ve yedi atışta sıfır koşu. Cal State Fullerton Titanları üç farkla kazanıyordu

* Beyzbol'da topa sopayla vuran oyuncunun üç defa isabet ettirememesi. -y/nn

ama Cooper'ın yerini daha isabetli bir atıcı aldığından beri Bayview'daki kimsenin bunu pek taktığı yoktu.

"Onun adına çok mutluyum," dedi Addy ıslıl ıslıl gülümseyerek. "Bunu hak etti. Özellikle de başından geçen..." Gülümsemesi tekledi. "Başımızdan geçen onca şeyden sonra."

Onca şey. Bu, Simon Kelleher neredeyse on sekiz ay önce kendi ölümünü sahnelemeye ve ablamı, Cooper'ı, Addy'yi ve Nate'i sözde cinayetiyle suçlamaya karar verdiğinde yaşananları tarif etmeye yetmeyecek kadar küçük bir kelimeydi. *Mikhail Powers Araştırıyor* Şükran Günü özel bölümü o dönem yaşananları işkenceden farksız ayrıntılarıyla zihnimizde tazelemişti. Simon'ın türlü dalaverelerle herkesin cezaya kalmasını sağlamasından tutun da diğer dört kişinin dördünün de onu öldürmek için gerekçesi varmış gibi görünmesi için Dedikodu Kazanı'ndan sızdırdığı sırlara kadar her şeyi.

Özel bölümü, tatil için eve geldiğinde Bronwyn'le birlikte izlemiştim. Seyrettiklerim beni geçtiğimiz yıla, yani hikâyenin ulusal bir takıntıya dönüştüğü ve garaj yolumuzun haber minibüslerinden geçilmediği günlere döndürmüştü. Bütün ülke Bronwyn'in kimyadan A almak için sınav sorularını çaldığını, Nate'in uyuşturucu satıcılığından *şartlı tahliye* edilmişken uyuşturucu sattığını ve Addy'nin erkek arkadaşı Jake'i aldattığını öğrenmişti. Gerçi sonradan, Jake denen herifin Simon'ın suç ortağı olmayı kabul eden, ciğeri beş para etmez, kontrol manyağının teki olduğu ortaya çıkmıştı. Cooper ise doping yapmakla haksız yere suçlanmış ama sonra ailesine ve arkadaşlarına açılma fırsatını yakalayamadan cinsel kimliği ifşa olmuştu.

Tüm bunlar kâbustan farksızdı ama hiçbir katil zanlısı olduğunuzun düşünülmesi kadar kötü değildi.

Soruşturma tam da Simon'ın planladığı gibi gitmişti – Bronwyn'in, Cooper'ın, Addy'nin ve Nate'in birbirlerine sırt çevirmek yerine tek yürek olmaları dışında. Öyle yapmasalardı bu gecenin neye benzeyeceğini hayal etmekte bile zorlanıyordum. Cooper ilk üniversite ligi maçında atış yapamaz ya da Bronwyn,

Yale'e gidemezdi. Nate muhtemelen hapiste olurdu. Ve Addy... Onun nerede olacağını düşünmek bile istemiyordum çünkü muhtemelen hayatta bile olmazdı.

Ürperdim. Luis'le göz göze geldik. Bardağını en yakın arkadaşının zaferinin boşa gitmesine izin vermeyecek bir adamın kararlı ifadesiyle havaya kaldırdı. "Evet, ne diyordum, karmaya içelim. Ve Coop'a, daha ilk maçında herkese gününü gösterdiği için."

"Cooper'a," diye tekrarladı diğer herkes.

"Bir yolunu bulup onu görmeye gitmeliyiz!" diye bağırdı Addy. Masanın üstünden uzanıp, restoranda etrafına bakınarak oradan ayrılma hesapları yapar gibi görünen Nate'in kolunu dürttü. "Sen de geliyorsun. Sakın kaytarmaya kalkma."

"Bütün beyzbol takımı bizimle gelmek isteyecektir," dedi Luis. Nate kaderine boyun eğmişçesine suratını ekşitti çünkü Addy onu sosyalleştirmeyi kafasına koyduğunda tam bir doğal afete dönüşüyordu.

Maç sona yaklaşırken ve diğer insanlar restorandan ayrılırken Knox'la bana yanaşan Phoebe uzanıp kendine bir bardak su doldurdu. "Simon'sız Bayview bir başka ama aynı zamanda da... *değil*. Anlıyor musunuz?" diye mırıldandı yalnızca Knox'la ikimizin duyabileceği bir ses tonuyla. "İnsanlar şoku atlattıktan sonra kendilerine çekidüzen vermiş değiller. Artık yalnızca rezillik çıkaranların haftadan haftaya kaydını tutan bir Dedikodu Kazanı'mız yok."

"Gerçi öldürmeye çalışanlar oldu," diye mırıldandı Knox.

Simon öldükten sonra ortalık Dedikodu Kazanı taklitlerinden geçilmez olmuştu. Çoğu birkaç gün içinde unutulup gitmiş ama Simon Diyor Ki adındaki bir tanesi geçtiğimiz güz döneminde okul devreye girip siteyi kapattırana dek neredeyse bir ay açık kalmıştı. Gerçi siteyi ciddiye alan çıkmamıştı çünkü adını sanını kimsenin duymadığı şu sessiz çocuklardan biri olan sitenin yaratıcısı şimdiye dek zaten herkesin bilmediği tek bir dedikodu bile yayınlamamıştı.

Simon Kelleher'in olayı da buydu: Çoğu insanın aklına bile

gelmeyecek sırları bilirdi. Sabırlıydı, var olan bir durumun süyünü iyice sıkıp ondan maksimum dram ve ıstırap elde etmek için beklemeye razıydı. Ayrıca Bayview Lisesi'ndeki herkesten ne denli nefret ettiğini gizlemekte de iyiydi; asıl yüzünü gösterdiği tek yer, ölümüne dair ipuçları ararken bulduğum intikam forumuydu. O zamanlar Simon'ın paylaşımlarını okumak midemi bulandırılmıştı. Simon'ın gibi bir zihne zıt gitmenin ne anlama geldiğini hiçbirimizin anlamadığını düşünmek zaman zaman hâlâ tüylerimi diken diken ediyordu.

Her şey çok farklı sonuçlanabilirdi.

"Hey." Knox beni dürtükleyerek şimdiye döndürdü. Suratı netleşene dek gözlerimi kırıştırdım. Üçümüz hâlâ kendi aramızda muhabbet ediyorduk; geçtiğimiz senenin son sınıf öğrencilerinin Simon meselesini uzun süre kafaya taktıklarını hiç sanmıyordum. "Kurtul suratındaki şu ciddi ifadeden. Geçmiş geçmiştir, öyle değil mi?"

“Öyle,” dedim, ardından Café Contigo’daki kalabalıktan uzun bir inilti yükselmesiyle sandalyemi o yana döndürdüm. Neler olduğunu anlamam biraz zamanımı aldı ama anladığımda yüreğim burkuldu: Cooper’ın yerine oyuna giren oyuncu dokuzuncu atışından evvel bütün kaleleri doldurmuştu, oyundan alınmıştı ve yeni vurucu az evvel muhteşem bir *grand slam** yapmıştı. Göz açıp kapayınca dek Cal State’in üç sayılık üstünlüğü maçın kaderini belirleyecek son oyunda mağlubiyete dönüşmüştü. Diğer takım ana kaledeki vurucuya hücum etti ve neşe içinde cümbür cemaat yere devrilene dek birbirlerinin sırtlarına atladılar. Cooper rüya gibi atışlar yapmasına rağmen galip gelememişti.

"Hayııır," diye inledi Luis kafasını ellerinin arasına gömerek. Sesi gerçekten acı çekiyormuş gibi çıkmıştı. "Bu bir saçmalık."

Phoebe yüzünü buruşturdu. “Ah, kör talih. Ama Cooper’ın hatası değildi.”

Gözlerim daima sansürlü tepkiler vereceğine güvendiğim,

* Beyzbolda her üç kalede de oyuncu varken erişilen sayı turu. —*çn*

masadaki yegâne insanı buldu: Nate. Bakışları gergin suratımdan masaya saçılmış tuzlara kayd ve kendimle tutuştığım batıl iddiadan haberdarmış gibi başını iki yana salladı. Suratındaki ifadeyi sanki konuşuyormuş gibi okuyabiliyordum: *Bu hiçbir şey ifade etmiyor, Maeve. Yalnızca bir maç.*

Haklı olduğundan emindim. Ama yine de... Keşke Cooper şu maçı kazanmış olsaydı.

BÖLÜM İKİ

Phoebe

18 Şubat, Salı

Beynimin mantıklı tarafı, annemin oyuncak bebeklerle oynayacak yaşı çoktan geçtiğini biliyordu. Ama saat çok erkendi, yorgundum ve lenslerimi henüz takmamıştım. Ben de gözlerimi daha da kısmak yerine mutfak tezgâhına yaslandım ve “Bebekler ne iş?” diye sordum.

“Onlar düğün pastası süsü,” dedi annem on iki yaşındaki kardeşim Owen’ın elindekini kapıp benimkine tutuşturarak. Avucumdakine baktığımda bacaklarını damadın beline dolamış, beyazlar içinde bir gelinle karşılaştım. Değeri bilinmeyen bir sanatçı, plastikten yapılma minicik suratlarına tutku ifadesini iyi vermişti.

“Pek sık,” dedim. Bunun da düğünlerle ilgili olduğunu tahmin etmeliydim. Geçen hafta mutfak masamızın üstü davetiye numuneleriyle, ondan önceki haftaysa düğünlerde sofranın ortasına koyulan çiçeklerin evde yapılmış örnekleriyle doluydu.

“Diğerleri onun gibi değil,” dedi bir parça savunmaya geçerek. “Bana kalırsa insan her türden zevki hesaba katmalı. Onu şuradaki kutuya koyabilir misin?” Tezgâhın üstünde duran, dolgu köpükleriyle yarı yarıya dolu mukavva kutuya çenesiyle işaret etti.

Mutlu çifti kutunun içine koydum, ardından evyemizin ya-
nındaki dolaptan bir bardak alarak musluk suyuyla doldurdum
ve suyu kana kana, iki yudumda içtim. “Pasta süsleri, ha?” de-
dim. “Hâlâ onları kullanan var mı ki?”

“Bunlar yalnızca Altın Yüzükler’den gelen numuneler,” dedi
annem. Yerel düğün organizatörleri grubuna katıldığından beri
her birkaç haftada bir evimize bu tür ıvır zıvırla dolu kutular ge-
liyordu. Annem fotoğraf çekiyor, hoşuna gidenleri not ediyor ve
ardından hepsini tekrar kutusuna koyarak grupta ondan sonra
gelen düğün organizatörüne gönderiyordu. “Bazıları gayet se-
vimli.” Onca gelinle damadın arasından vals yapan bir tanesini
bulup çıkardı. “Ne düşünüyorsun?”

Tezgâhta açık bir waffle kutusu duruyordu. Son kalan ikisi-
ni aldım ve tost makinesine attım. “Bana kalırsa pastanın üstüne
kondurulmuş plastik insanlar Ashton’la Eli’nin tarzına pek uymu-
yor. Sade bir düğün istemiyorlar mıydı?”

“Bazen seçenekleri görene dek ne istediğini bilmezsin,” dedi
annem neşeyle. “İşimin bir parçası da müstakbel gelinle damadın
o seçenekleri görmesini sağlamak.”

Zavallı Ashton. Addy’nin ablası geçtiğimiz yaz karşılardaki
daireye taşındığımızdan beri mükemmel komşunun tanımı gibiy-
di. Nereden yemek siparişi vereceğimize dair önerilerde bulunur,
bozukluk yutan çamaşır makinelerini gösterir ve Kaliforniya Sa-
nat Merkezi’nde grafik tasarımcı olarak çalıştığından eline geçen
beleş konser biletlerini bizimle paylaşırdı. Eli Kleinfelter’la yak-
laşan düğünlerinin “birkaç ayrıntısını” anneme paslayarak ek iş
olarak düğün organizatörlüğüne soyunmasına yardımcı olmayı
kabul etmekle başına ne tür bir bela aldığından haberi bile yoktu.

Annem ölçüyü biraz kaçırmıştı. Bilhassa da Eli bizim bura-
larda ünlü olduğundan iyi bir izlenim bırakmak istiyordu. Nate
Macauley, Simon Kelleher’i öldürmekle itham edildiğinde onu
savunan avukat Eli’dı ve şimdi ne zaman büyük bir dava pat-
lak verse muhabirler kapısında sıra oluyordu. Basın Bayview
Dörtlüsü’nden birinin ablasıyla evlenecek olmasını sevmiştii,

hâliyle yaklaşan düğüne sürekli atıflarda bulunuyorlardı. Bu da annem için bedava reklam demekti. Şimdiye dek yalnızca *San Diego Tribune*'de adı geçmiş ve geçtiğimiz aralık ayında *Bayview Blade*'de ayrıntılı bir biyografisi yayınlanmıştı. Ne var ki Simon'ın hikâyesinden sonra hepten bir dedikodu paçavrasına dönen *Bayview Blade* annemin hayatına en olmayacak, en dramatik pence-re-den bakmıştı: "Yürekləri Burkan Kaybın Ardından Dul Kadın İnsanları Eğlendirmeye Odaklı Bir İş Kuruyor."

Bu hatırlatma olmadan da yaşayabilirdik.

Yine de annem son birkaç yıldır ilk defa kendini bir şeye kaptırmıştı, yani Ashton'la Eli'nin sonsuz sabrına minnettar olmalıydım.

Owen kare kare kestiği, şerbeti damlayan bir çatal dolusu hamuru ağzına tıkıştırırken, "Waffleların yanıyor," dedi uysalca.

"Kahretsin!" Wafflelarımı kurtarıırken parmaklarım sıcak me-tale sürtününce acıyla inledim. "Anne, şu yeni tost makinelerinden alabilir miyiz lütfen? Bu tamamen işe yaramaz hâle geldi. Buz gibiymiş otuz saniyede kor gibi kızıyor."

Annem kaşlarını çatınca suratı, ne zaman para harcamaktan bahsetsek büründüğü endişeli ifadeye teslim oldu. "Farkındayım. Fakat makineyi değiştirmeden önce temizlemeyi denesek daha iyi olur. İçinde on yıllık birikmiş ekmek kırıntısı olmalı."

Owen gözlüğünü yukarı iterken, "Ben hallederim," diyerek gönüllü oldu. "Ama eğer işe yaramazsa parçalarına ayıracağım. Onu tamir edebileceğime bahse girerim."

Ona dalgın dalgın gülümsedim. "Yapabileceğinden kuşku-m yok, zekâ küpü. Bunu ilk akıl eden ben olmalıydım."

"Elektrikli cihazlarla oynamanı istemiyorum, Owen," diyerek karşı çıktı annem.

Owen ona hakarete uğramış gibi baktı. "Zaten ben de *oynamıyorum*."

Derken bir kapıdan tık sesi geldi. Emma yatak odamızdan çıkmış, mutfığa geliyordu. Bu, apartman hayatının asla alışamaya-cağım yanlarından biriydi. Küçükük bir dairede yaşarken kimin nerede olduğunu istisnasız her daim bilirdiniz. Saklanacak hiçbir

yer yoktu. Bu yanıyla eski evimize hiç benzemiyordu. Orada hepimizin kendine ait bir yatak odası, hep birlikte zaman geçirdiğimiz bir oturma odamız, zaman içinde Owen'ın oyun odasına dönüştürülen bir ofisimiz ve babamın bodrum katındaki çalışma alanı vardı.

Asıl önemlisi, babam vardı.

Emma mutfak masamızın üstünde duran resmî giyimli plastik insan yığınının bön bön bakarken boğazım düğümlendi. "İnsanlar düğün pastalarının üstüne gelinle damat kondurmaktan hâlâ vazgeçmedi mi?"

"Kız kardeşin de aynı şeyi sordu," dedi annem. Hep böyle yapar, Emma'yla aramızdaki benzerlikleri gözümüze sokar dururdu. Sanki onların farkına varmak bizi bir şekilde tekrar birbirimize bağlayacaktı da çocukluğumuzdaki gibi yine sıkı fıkı bir takım olacaktık.

Emma, "Hımm," dedi. O adım adım yanıma yaklaşırken gözlerimi waffleimden ayırmadım. "Biraz kayar mısın?" diye sordu nazikçe. "Miksere ihtiyacım var."

Ben kenara kayarken Owen pasta süsü yığınının arasından koyu kıvılcı saçlı bir gelin aldı. "Bu sana benziyor, Emma," dedi.

Lawton ailesinin çocukları öyle ya da böyle kıvılcı sayılırdı. Emma'nın saçları yanık kestane rengindeydi, benimkiler bakırımsıydı, Owen'ınkiler ise soğan kabuğuna bakıyordu ama kalabalığın içinde asıl göze çarpan babamdı. Saçları o kadar turuncuydu ki lisedeki lakabı Cheeto'ymuş. Bir keresinde Bayview Alışveriş Merkezi'nin yemek katında babam tuvalete gitmiş ve geri döndüğünde yaşlı bir çifti açık tenli ve kıvılcı kafalı üç çocuk anası, koyu renk saçlı, esmer tenli annemi gizliden gizliye süzerken yakalamıştı. Annemin yanına oturmuş, kolunu karısının omzuna atmış, sırtarak yaşlı çifti bakıp, "Şimdi tam olduk, öyle değil mi?" demişti.

Ama şimdi, yani ölümünden üç yıl sonra... tam değil, eksiktik.

Emma'nın günün en sevmediği ânını tahmin etmem istense zorlanırdım çünkü son zamanlarda hiçbir şeyden keyif almıyor gibiydi. Ama okula giderken arkadaşım Jules'u evinden almak zorunda olması rahatlıkla ilk üye girerdi.

On yaşındaki Corolla'mızın arka koltuğuna tırmanıp sırt çantasını kucağına alırken, "Aman Tanrım," dedi Jules soluk soluğa. Koltuğumda döndüm. Bir hışımla güneş gözlüğünü çıkararak bana öldürücü bakışlarından attı. "Phoebe. Sana *dayanamıyorum*."

"Ne? Neden?" diye sordum. Aklım karışmıştı. Koltuğumda kıpırdanarak, yukarı toplanmış eteğimi çekiştirip düzelttim. Yıllar süren deneme-yanılma döneminin ardından en nihayetinde vücut tipime uygun gardırobu bulmuştum: tercihen cüretkâr desenli, kısa, volanlı etekler; V ya da yuvarlak yaka, parlak renkli bluzlar ve bilek hizasında biten, kalın topuklu botlar.

"Emniyet kemerleri lütfen," dedi Emma.

Jules meydan okuyan bakışlarını benden ayırmadan emniyet kemerini taktı. "Nedenini biliyosun."

"Gerçekten bilmiyorum," diyerek karşı çıktım. Emma arabayı Julesların ara katlı ve mütevazı müstakil evinin önündeki kaldırımın kenarından uzaklaştırarak yola çıktı. Burası eski evimizden yalnızca bir sokak ötedeydi. Eski mahallemiz katiyetle Bayview'ın refah düzeyi en yüksek mahallesi sayılmazdı ama annemin evimizi sattığı genç çift ilk evlerini buradan almaktan son derece mutluydu.

Jules dramatik bir etki yaratmak için kahverengi teni ve koyu renk saçlarıyla tezat içindeki yeşil gözlerini iyice belertti. "Nate Macauley dün gece Café Contigo'daymış ama sen bana mesaj atmadın!"

"Ah, şey..." Ağzımda gevelediğim yanıt arada kaynasın diye Taylor Swift'in son şarkısının çaldığı radyonun sesini açtım. Jules kendini bildi bileli Nate'ten hoşlanırdı –daha doğrusu karanlık, yakışıklı, asi bir tip gördü mü ağzının suları akardı– ama Nate'in sevgili kumaşından olduğunu hiç düşünmemişti. Ta ki Bronwyn Rojas aksini kanıtlayana dek. Şimdi her ayrıldıklarında akba-

ba gibi Nate'in etrafında dolanıyordu. Bu da Café Contigo'da çalışmaya ve doğal olarak Bronwyn Takımı'nın bir üyesi olan Addy'yle arkadaşlık etmeye başladığımdan beri sadakatimin iki taraf arasında bölünmesine yol açıyordu.

"Ve *asla* dışarı çıkmıyor," diye inledi Jules. "Bu fırsatı nasıl kaçırdım! Çok büyük bir hata yaptın, Phoebe Jeebies. Arkadaşlık bu değil." Şarap rengi dudak parlaticısını çıkardı ve dudağındakini tazelerken dikiz aynasından kendini görebilmek için öne uzandı. "Nasil görünüyordu? Sence Bronwyn'i unuttu mu?"

"Ne desem ki! Anlaması güç," dedim. "Maeve ve Addy dışında kimseyle doğru düzgün konuşmadı. Daha çok Addy'yle sohbet ettiler."

Jules dudaklarını birbirine bastırırken suratına ılımlı bir panik ifadesi yerleşti. "Aman Tanrım. Şimdi de *onunla* mı çıkıyor?"

"Hayır. Kesinlikle hayır. Onlar arkadaş. Herkes onu karşı ko-nulmaz bulmuyor, Jules."

Jules dudak parlaticısını gerisin geriye çantasına attı ve iç geçirerek kafasını cama yasladı. "Diyorsun. Çocuk o kadar seksi ki ölebilirim."

Emma kırmızı ışıktaki durdu, gözlerini ovuşturdu ve ardından radyonun ses düşmesine uzandı. "Şunu kısmam gerek," dedi. "Kafam zonkluyor."

"Hasta mı oluyorsun?" diye sordum.

"Yalnızca yorgunum. Sean Murdock'la dün geceki özel der-sim fazla uzun sürdü."

"Hiç şaşırmadım," diye mırıldandım. Eğer Bayview Lisesi'nin üçüncü sınıf öğrencileri arasında zeki yaşam formlarından izler arıyorsanız Sean Murdock'la vakit kaybetmenize gerek yoktu. Ama annesiyle babasının parası vardı ve oğullarının Emma'nın iş ahlakından ya da notlarından feyz alması ihtimalini yabana atamadıklarından Emma'ya memnuniyetle para saçıyorlardı.

"Ben de senden ders almalıyım, Emma," dedi Jules. "Eğer yardım almazsam bu sömestr kimya başıma bela olacak. Ya da Bronwyn Rojas gibi sınav sorularını çalmazsam."

“Bronwyn o dersin telafisini verdi,” diye hatırlattım. Jules kol-tuğumun arkasını tekmeledi.

“Onu savunma,” dedi suratını asarak. “Aşk hayatımı mahvediyor.”

“Eğer özel ders almak konusunda ciddiysen bu hafta sonu küçük bir boşluğum var,” dedi Emma.

“*Hafta sonu* kimya çalışmak mı?” Jules kulaklarına inanamıyormuş gibiydi. “Yok, kalsın.”

“Sen bilirsin,” dedi ablam. Sonra da Jules’tan bir hayır beklediğine şaşarcasına hafifçe iç geçirdi. “Sorun yok.”

Emma, Jules’la benden yalnızca bir yaş büyük olmasına rağmen çoğunlukla bizimle değil de Ashton Prentiss’le yaşıt gibi dururdu. Asla on yedi yaşında gibi davranmazdı; sanki yirmilerinin ortasındaydı ve fakültelerden ders almalarına olanak tanıyan son sınıf dersleriyle değil de stresli bir üniversite eğitimiyle boğuşuyordu. Üniversite başvurularını tamamlamasına ve şu anda beklemekten başka yapabileceği hiçbir şey olmamasına rağmen şimdi bile bir türlü gevşeyemiyordu.

Yolculuğun geri kalanı sessizlik içinde geçti ama Emma otoparka girerken telefonum öttü. Mesaja baktım. *Tribünler?*

Gitmemeliydim. Ne var ki beynim bu ay içinde derse iki kere geç kaldığım için kınama aldığımı hatırlatmaya çalışırken parmaklarım çoktan *TMM* yazmıştı bile. Telefonumu cebime koydum ve Emma daha el frenini bile çekmeden kapıyı yarısına kadar açtım. Ben arabadan inerken Emma kaşlarını kaldırarak bana baktı.

“Bir koşu futbol sahasına gitmem gerek,” dedim tek elimi arabanın kapısına dayayıp sırt çantamı omzuma atarken.

“Neden? Yine geç kalmak istemezsin,” dedi Emma ela gözlerini kısarak. Gözleri tıpkı babamınkilere benziyordu ve göz rengimiz kızılığımızın yanı sıra paylaştığımız yegâne fiziksel özellikti. Emma uzun ve inceyken ben kısa ve etine dolgundum. Onun saçları dümdüz ve omuz hizasındayken benimkiler uzun ve kıvrıkcıktı. O güneşte çillenirken ben bronzlaşırdım. Gerçi şubat ayında olduğumuzdan şimdilerde ikimiz de bembeyazdık.

Bu nedenle gözlerimi yere dikerken yanaklarımın kızardığını hissedebiliyordum.

“Şey, ödev için,” diye mırıldandım.

Jules arabadan inerken sırttı. “Ona artık böyle mi diyoruz?”

Topuğumun üstünde döndüm ve çarçabuk geri çekildim ama Emma’nın tıpkı bir pelerin gibi omuzlarıma çöken hoşnutsuzluğunun ağırlığını hâlâ hissedebiliyordum. Küçüklüğümüzden beri en ağırbaşlımız Emma olmuştu ama o vakitler bunun hiçbir önemi yoktu. O kadar yakındık ki konuşmadan anlaşırdık. Annem telepat olduğumuz konusunda şakalar yapardı ama mesele o değildi. Birbirimizi o kadar iyi tanıyorduk ki surat ifadelerimizi kitap gibi okuyabiliyorduk.

Aramızdaki yaş farkına rağmen Owen’la da aramızdan su sızmazdı. Babam bize Üç Kafadarlar derdi. Öyle ki bütün çocukluk fotoğraflarımızda aynı pozı vermiştik: Owen’ı ortamıza alır, kollarımızı birbirine dolar ve suratlarımızda geniş birer gülümsemeyle kameraya bakardık. Ayrılmaz görünürdük. Hatta ben bile öyle sanmıştım. Bizi bir arada tutan tutkalın babam olduğu aklımın ucundan bile geçmemişti.

Birbirimizden o kadar ustaca uzaklaştık ki başlangıçta neler olup bittiğini ben bile anlamadım. Kendini derslerine vererek kabuğuna ilk çekilen Emma oldu. “Onun yas tutma şekli de bu,” dedi annem. Mecburen onu rahat bıraktım, oysa *benim* istediğim gibi yas tutsak hep beraber olurduk. Hâl böyle olunca hayatımdaki boşluğu doldurmak için karşıma çıkan her sosyal faaliyete katılır oldum – özellikle de oğlanlar benimle ilgilenmeye başladığında. Owen ise video oyunlarının rahatlatıcı, hayali dünyasında inzivaya çekildi. Ben daha fark edemeden kabuklarımız yolumuz oldu ve hiçbirimiz yolumuzdan sapmadık. Geçtiğimiz Noel’de çektiğimiz fotoğrafta boy sırasına göre bir yılbaşı ağacının yanına dizilmiş ve ellerimizi önümüzde kenetleyerek suratlarımızda zoraki gülümsemelerle kameraya bakmıştık. Babam o hâlimizi görse büyük hayal kırıklığına uğradı.

Bir de o fotoğrafı çektirmemizden kısa süre sonra Jules’un yıl-

başı partisinde yaptıklarımı bilse. İnsanın ablasına nazik bir yabancıymış gibi davranması hoş görülebilecek bir şeyken benim yaptığımı yapması... kabul edilemezdi. Emma'yı düşündüğümde eskiden özlem yüklü bir yalnızlık hissederdim ama artık tek hissettiğim vicdan azabıydı. Ve neler hissettiğimi artık yüzümden okuyamadığı için duyduğum rahatlama...

"Hey!" Kendi düşüncelerime o denli dalmıştım ki bir el uzanıp beni durdurmasaydı tribünün altındaki direğe toslardım. Derken el beni kendine doğru çekince cep telefonum cebimden düşüp çimenlerin üstünde hafifçe sekti.

"Hay aksi," dedim ama sonrasında tek bir kelime daha etmeme fırsat vermeden Brandon Weber'in dudakları benimkilere yapıştı. Sırt çantam yerdeki telefonuma katılana dek omuzlarımı silkeledim. Brandon bluzumun eteğini çekiştirdi. Buraya yüzde yüz bunun için geldiğimden bluzumu çekip çıkarmasına yardım ettim.

Elleri çıplak tenimde gezinerek sutyenimin dantelini kenara iterken Brandon ağzımın içine doğru inledi. "Tanrım, aşırı sek-sisin."

O da öyleydi. Brandon futbol takımının oyun kurucusuydu. Hatta *Bayview Blade* ona "yeni Cooper Clay" diyordu çünkü şimdiden yıldız arayışındaki üniversitelerin radarına girecek kadar iyiydi. Şahsen ben bunun doğru bir kıyaslama olmadığını düşünüyordum. Öncelikle Cooper acayip yetenekliydi, ayrıca sevilen biriydi. Brandon ise pisliliğin tekiydi.

Gerçi öpüşmeyi iyi biliyordu. Beni arkamızdaki direğe mıhladığında bütün gerginliğim akıp gitti ve içimde beklenti yüklü aceleci kıvılcımlar çaktı. Bir kolumu boynuna dolayıp boylarımızı eşitlemeye çalışırken diğer elimi kot pantolonunun bel kısmında gezdirdim. Derken ayağım yerde bir şeye çarptı ve mesaj sesim dikkatimi dağıttı.

"Telefonum," dedim Brandon'ın elinden kurtulmaya çalışarak. "Eğer onu yerden almazsam ezeceğiz."

"Ben sana yenisini alırım," dedi Brandon dilini kulağıma sokarken. Bundan hiç hoşlanmıyordum. Erkekler *neden* bunun seks

olduğunu düşünürlerdi ki? Beni bırakana kadar onu iteledim. O esnada pantolonunun ön cebinde bir şey öttü. Telefonumu yerden alırken orasındaki kabarıklığı görünce sırtımdan edemedim.

“Mesaj mı geldi yoksa seninki beni gördüğüne mutlu olduğun mu söylüyor?” dedim elimle telefonumun ekranını silerken. Ne var ki ekrana bakmamla nefesimi tutmam bir oldu. “Of, ciddi olamazsın! Yine mi aynı şey?”

“Ne?” diye sordu Brandon kendi telefonunu çıkarırken.

“Gizli numara. Tahmin et bakalım ne diyor?” Sesimi değiştirdim. “*Dedikodu Kazanı’nı hâlâ özlüyor musunuz? Ben özlüyorum. Hadi, yeni bir oyun oynayalım.* Müdür Gupta’nın uyarısından sonra birilerinin aynı saçmalığı devam ettirdiğine inanamıyorum.”

Brandon telefonunun ekranına şöyle bir göz gezdirdi. “Bana da aynısı gelmiş. Bağlantıyı gördün mü?”

“Evet. Sakın tıklama! Muhtemelen virüs ya da...”

Brandon, “Çok geç,” diyerek güldü. O gözlerini kısıp telefonunun ekranına bakarken ben de onu tepeden tırnağa iyice süzdüm: Bir seksen beş boylarında, küllü sarı saçlı, mavimsi yeşil gözlü bir oğlandı. Bir kızın hiç düşünmeden uğruna cinayet işleyeceği türden dolgun dudakları vardı. O kadar yakışıklıydı ki elinde bir arpla uçup gitmesi an meselesiymiş gibi görünüyordu. Ve kimse o işi ondan iyi bilemezdi. “Yüce İsa, mesaj diye kitap yazmışlar,” diye söylendi.

“Bakayım.” Telefonunu elinden aldım çünkü kendiminkiyle o bağlantıya tıklamam söz konusu bile olamazdı. Güneş yüzünden parlayan ekranı net görebilene dek telefonu elimde evirip çevirdim. Dedikodu Kazanı logosunun kötü bir taklidinin tepesine kondurulmuş olduğu bir web sitesine bakıyordum. Logonun altındaysa uzunca bir yazı vardı. “*Beni iyi dinleyin, Bayview Lisesi. Kuralları bir kereye mahsus açıklayacağım. Doğruluk Mu Cesaret Mi oyunumuzu şöyle oynayacağız. Aranızdan yalnızca birine bir istek göndereceğim – eğer gönderdiğim kişi sizseniz bunu KİMSEYE söyleyemezsiniz. Sakın sürprizi berbat etmeyin. Eğer bildiğinizi okursanız keyfim kaçır ve keyfim kaçtığı anda şimdiki kadar iyi davranmam. Seçiminizi*

mesaj yoluyla bildirmek için 24 saatiniz olacak. Doğruluğu seçerseniz sırlarınızdan birini ifşa edeceğim. Cesareti seçerseniz size meydan okuyacağım. Her halükârda biraz eğlenecek ve zavallı var oluşumuzun monotonluğundan kurtulacağız.”

Brandon elini kalın telli, gür saçlarından geçirdi. “Kendi adına konuş, seni ezik.”

“Hadi, Bayview. Bunu özlediğinizi biliyorsunuz.” Okumayı bitirdiğimde kaşlarımı çattım. “Sence bu, okuldaki herkese gitmiş midir? Öğrenciler telefonlarını kaptırmak istemiyorlarsa çenelerini tutsalar iyi olur.” Müdür Gupta geçtiğimiz sonbaharda Simon’ın taklitçisini hallettikten sonra sıfır-tolerans politikasına geçeceğini söylemişti: Dedikodu Kazanı’na benzer yeni bir uygulamanın lafının bile edilmesi hâlinde okulda cep telefonunu tamamen yasaklayacak ve içeri gizlice telefon sokmaya çalışanları da okuldan atacaktı.

O günden beri örnek vatandaşlar olmuştuk. En azından internet dedikoduları söz konusu olduğunda. Kimse, *seneler* şöyle dursun, tek bir okul gününü bile telefonsuz geçirmeyi hayal edemiyordu.

“Kimsenin bir tarafına taktığı yok. O haber artık eskidi,” dedi Brandon ilgisizce. Telefonunu cebine attı, kollarından tekini belime doladı ve beni kendine doğru çekti. “Nerede kalmıştık?”

Telefonum hâlâ elimde olduğundan onu göğsüme bastırmak zorunda kaldım. Gerçi ben daha ağzımı bile açmadan telefonum elimde öttü. Ekrana bakmak için başımı geriye çektiğimde gizli numaradan yeni bir mesaj geldiğini gördüm. Ne var ki bu defa Brandon’ın cebindeki telefon benimkiyle aynı anda ötmemişti.

Phoebe Lawton, ilk sensin! Seçimini mesajla bildir: Doğruluk mu, Cesaret mi? Bir sırrını mı ifşa edeyim yoksa meydan okumama karşılık mı vereceksin?